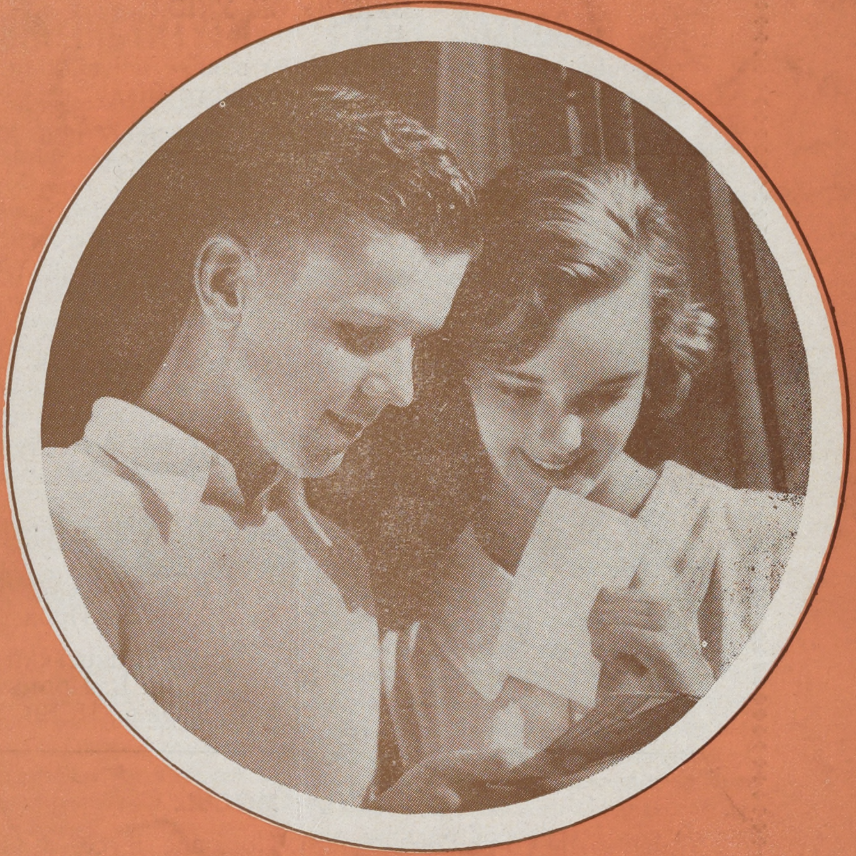
Ukrainian Catholic Youth Organization

ЮНАЦТВО

YOUTH

Листопад—1946—November
Рік II. Ч. 11.—Vol. II. No. 11.

Ювілейний Провінціональний Зїзд Українського Католицького Юнацтва

В ЕДМОНТОНІ, АЛБЕРТА.

В днях 23,24 і 25-го листопада відбудеться величавий Ювілейний Зїзд трох українських католицьких орґанізацій

БУК, ЛУКЖ, УКЮ.

Провінціональний Заряд УКЮ взиває всі відділи УКЮ завчасу приготовитися до цього великого Зїзду.

Скличте збори, виберіть делеґатів, щоб цей Зїзд приніс нашій орґанізації і нам якнайбільше користи.

Відбудуться дуже важливі наради.

Прибудуть славні бесідники, що промовлятимуть в неділю, 24-го листопада.

Робиться старання, щоб бенкет відбувся в МекДоналд готелі.

Провінціональні Заряди роблять великі приготування і виглядає, що цей Зїзд буде найбільший, що ми дотепер мали.

Ви всі також поважно забирайтесь до цієї справи й допоможіть зі своєї сторони під кожним оглядом.

За Пров. Заряд:

п. Й. Волянський — Голова
п. В. Процьків — секр.
о. С. Курило, ЧСВВ. Провідник.

ЄДНАЙМОСЬ!..

Єднаймось щиро, юнаки,
В ряди ставаймо враз,
Щоб разом всім вперед іти,
Куди Бог кличе нас!

Поглянь, Ісусе, з висоти
Ласкаво на всіх нас:
Юнацтво все благослови
Тепер і в кожний час!

ЮНАЦТВО — Домініяльний орґан Українського Католицького Юнацтва. Виходить раз у місяць. Річна передплата $1.00. Адреса редакції: "Youth", Box G, Mundare, Alberta. Адреса Управи: YOUTH, 8317-105 St. Edmonton, Alberta.

ЮНАЦТВО YOUTH

Рік II. Число 11. Мондер, Алберта Листопад, 1946.

Виховні Інститути -- Наша Захорона

В 1929-ім році в надбережних країнах західньої Европи, то є в Анґлії, Бельґії та Голяндії зявилися були отруйні мряки, від яких повмирало багато людей. Під сучасну пору нависли над цілим світом ще гірші мряки — випари духового зіпсуття і духових заразливих хоріб, що поволі нищать здоровий моральний орґанізм людства. Це нещастя дотикає й нас, молодих українців, особливо студентів.

Щоб бути відпорними на ці страшні духові небезпеки, нам конечно потрібне основне виховання, особливо релігійне. В нашім великім числі є мало таких, що вдома одержали таке виховання, що було б в силі нас захистити перед усім лихом. Більша частина з нас відчуває брак повного приготовлення до виступу до життєвої боротьби. Тому нам треба основнішого релігійного виховання.

Цій нашій потребі не можуть зарадити школи, що для нас чужі. Нам потрібно шкіл, що в них українські вчителі навчали б нас здорових засад, що підготовляють нас до наших завдань у будуччині. Брак рідних шкіл і вчителів глибокої моральної вартости спричинив це, що велика частина нашої молоді змарнувалася та пішла на манівці.

Наразі цю велику потребу заспокоюють бодай частинно, ті Колеґії та Інститути, що їх тепер маємо. Інститут Пресв. Серця Христового і Колеґія св. Йосифа в Йорктоні, це одинокі інституції, що в них наша молодь виховується під кожним оглядом, бо тільки вони мають у себе цілоденну школу і то під управою гідних, здібних, свідомих українських учителів. У тамтих інститутах наша молодь, під оглядом і опікою відповідних осіб, в бодай позашкільнім часі, має нагоду в деякій мірі доповнити своє релігійне й національне виховання. Нагляд, добірні виклади, добре оточення в цих інституціях значно впливають на молодь і надолужують один з найбільших браків у теперішній формі шкільного виховання.

Тож для нас, українських студентів, найкращим місцем побирати науки й перебувати є наші українські виховні Інститути, передусім Інститут Пресв. Серця Христового й Колеґія св. Йосифа в Йорктоні.

Якщо нам неможливо дістатися до тих двох, то конечно старaймося знайти собі приміщення в котрімбудь із прочих. Хоч там не будемо мати цілоденної школи, то все таки знайдемо в них старанну опіку. Хто міг би це зробити, а не хотів, цей позбавляє себе великого добра. Живучи в переповнених домах, в міських бейсментах, часто з непевним і лихим товариством, така молода людина наражена на різні лихі впливи, що вправді поволі, але певно її перероблюють, скривлюють її характер і нерідко допороваджує до занедбання науки релігії, а то й до утрати здоровля. У такім відчуженні молода людина забуває свою мову і покидає все, що рідне. У виховнім інституті вона буде вільна від тих усіх небеспек, що вже так багато нашої молоді знищили. Та не тільки буде такий інститут нашою захороною, але він стане школою, учителем, матірю, що дбає про якнайпевніше запевнення щасливої будучности.

Тому горнімся до наших інститутів. Користаймо з них якнайбільше. Вони для нас. В них знайдемо все, що поможе нам захоронитися перед повінню моральної зарази, що наступає на нас. В них наш рятунок, в них наша будучність!

Наші Національні Обовязки

Природний закон наказує всім любити й поважати свій нарід і край. Тому ми всі, навіть якщо Канада є наш рідний край, маємо обовязок любити і Канаду і наш нарід. Та не тільки Канаду, але й рідний край наших батьків, бо наше українське походження вимагає від нас пошани до всього, що українське.

Перший обовязок, що випливає з нашого походження, є цей, щоб любити той край, що з нього походять наші предки — Україну. Україна, це край "молоком і медом текучий", це найбагатша земля в східній Европі. Це земля зрошена кровю наших хоробрих козаків, що свої груди наставляли диким наїздникам в обороні своєї волі і свободи. Це земля змочена потом славних предків, що тяжко працювали, щоб нам було добре. Хоч наші батьки покидали цей край та їхали в Канаду, то це робили не з браку любови до нього, але з нужди, що її наніс на них лютий ворог. Зі сльозами в очах покидали вони рідні сторони, і тепер не перестають за ними тужити. Чим вони дорожать, те повинні й ми, їх діти, любити. Хоч наша помічна рука туди не може досягнути, то ми в серці злучені з тими нашими рідними, що там позістали. Ми любимо й шануємо все те, що звідти вийшло. І те нам треба також зберігати. Знати про цей рідний край батьків, це повинність всіх свідомих українських синів і доньок.

Крім того, мусимо любити й те, що причинилося до заховання й розвитку нашого народу і його культури, а саме Церкву і прадідну віру. Церква має для нас подвійне значіння: чисто-релігійне й національно - культурне. Крім того, що вона ширить Божу славу та освячує людей, на ній ще спочиває ціла будівля народнього й культурного життя. Життя Церкви й народу так тісно з собою злучені, що неможливо є руйнувати одно, а при тім і другого не нарушувати. Хто є проти Церкви, той звичайно працює на шкоду народу. Вікова праця Церкви надала нам національне обличчя. Вона, поруч з племінними прикметами, витиснула найсильніше знамя на народній душі.

Правдивий український патріот не може заперечувати заслуг Церкви, а що більше, її руйнувати. Такий Герострат мусить рівночасно зірвати з цілим минулим народу; покинути культуру давніх віків; перекреслити нашу цінну літературу і прекрасне і релігійним духом пройняте мистецтво; наші народні звичаї й обичаї, такі питомі нашому народові, що з тим усім треба вирвати душу народу, або її докраю змінити; бо все, що тільки маємо великого й цінного з нашої давнини, що нам честь приносить, додає сили в боротьбі за наше національне існування, усе те носить на собі знамена Церкви та її праці. І як же ж нам цеї Церкви й віри не любити, не шанувати?

Опріч Церкви маємо ще любити заслужених людей-патріотів, що клали в народ те, що найкраще на світі: своє знання й чесноти. Любити своїх письменників, поетів, мистців і учених. Любити тих, що двигнули народ з піянства і пороків, творили й підносили народнє багатство. Часто недоцінені й незлюблені картали його, боронили його прав; самі переслідувані, були його дорадниками і провідниками. Любити наші прадідні звичаї, нашу ношу, наше мистецтво, в якім відзеркалюється творчий дух народу. Словом усе, що є наше, що рідне.

А надусе любити свою рідну українську мову. Ту мову, що нею промовляла до тебе твоя рідна мама, коли тебе до свого серця тулила. Як часто, нажаль, трапляються в нас такі національні відступники, що тої матірньої мови встидаються, що не хочуть нею розмовляти, що не хочуть її навчитися!

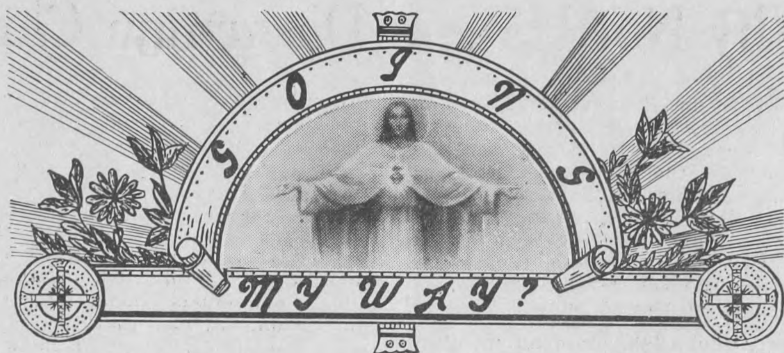
Є одно повіря в болгарського народу з часів, коли то він переживав жахливий період народнього та релігійного відступництва. Воно каже, що на дні пекла є озеро з кривавих сліз. В тім озері, на самім дні, вються національні зрадники. Вони бються з болю, бо круг їх сердець звилася чорна гадина пімсти, яка впивається своїм жалом в його нутро та висмоктує кров, що сплила була сюди кулись з материнського серця.

Така доля чекає всіх, що відрікаються своєї віри й нації.

Тому, дорога молоде, будь усе вірна свому народові й Церкві. Нехай гидке імя зрадника і перевертня не сплямує чести ні одного з наших українських хлопців і дівчат.

ПЕРЕПРОШУЄМО...

тих дівчат, що їхні імена були помилково представлені під знимками в попереднім числі ЮНАЦТВА. З цеї причини ми знов поміщуємо їхні знимки. Тому просимо всіх шановних читачів поглянути на стор. 8-9, щоб знати хто ким вдійсности є.

By Brother S. Methodius, F.S.C.

Just a few months ago "YOUTH" became an official organ of our organization — **"Ukrainian Catholic Youth of Canada."** More writers are needed. Youth leaders in every province must assume the responsibilities of giving financial aid to and writing for this worthy publication.

My objective is: Every student of St. Joseph's College— a subscriber of "YOUTH", and tvery edition of "YOUTH" to contain a column, entitled "GOING MY WAY?"

"GOING MY WAY?"—is going the way according to the teachings of the Catholic Church—going the Christ's way. Being a religious teacher, teaching in a Catholic College and Catholic students, I know the thoughts, desires, aspirations — yes, and temptations of our Ukrainian Catholic youth, especially that in High School and post-High School years. So I am proud enough to think that I have gathered sufficient knowledge, through experience with youth, to be of some assistance to you, Ukrainian Catholic Youth; to lead you to go the way of the Catholic Church—the Christ's way.

Religion draws people by grace, faith and tradition. In this column—"GOING MY MAY?" I shall try to explain to you, the **Ukrainian Catholic Youth**, the problems and difficulties of your every day life in the light of Catholic tradition and teaching, and, from time to time, to give you i bit of Catholic philosophy and doctrine. "GOING MY WAY?"—is going my way as a religious teacher, who, renouncing the worldly pleasures and even the family name, has dedicated his life, talents and knowledge to teach the Ukrainian Catholic youth. Right now, I am teaching and asking about 150 boys in St. Joseph's College to "GO MY WAY," the way of a practical Catholic gentlemen.

ABOUT DATES AND ROMANCE

The first part of every scholastic year many educational and students' publications write frequently about dates, boy and girl friendship, youthfui romances, 'teen-age courtships. To my elder students in class and those that have just graduated, during the past few years, I put the following question: **"What do you want to know about dates and romances?"** Here are some of their answers:

"The Church's view on the low affairs of young people 18-20."

Let's have something about the ideal girl for a good future wife."

"Courtship for Catholic candidly handled."

"Qualities of a gentleman when he's with a lady."

"About girls, especially the kind in vogue to-day, not those found only in convents."

"How to overcome tempting passion."

"Practical—not impossible—suggestions and less theory."

"Selecting a life-mate."

"Something concerning non-Catholic girl friends."

"Where and how to meet the right type of girl while at a Catholic school for boys."

"Girls, dates, liquor."

"When does 'dating' become sinful?"

"Less abstract and more concrete material on marriage and similar subjects."

These are good questions and you are entitled to know the answers. Listen. Your problems are as old as Adam and Eve. They are problems **because** of Adam and Eve, though this modern world will tell you not to believe it. The world thinks this idea of a fallen nature is bunk. It repudiates Faith to have a good old time. But that is a bigger price than **you** want to pay. Your Morals and Faith go together.

These problems have been settled for centuries—definitely. You're not asking a religious teacher to come along and unsettle them, are you?

The trouble is, you know the answers but don't want to admit them. You know what's right and wrong, at least fun-

(Continued on page 14)

Why Not Have a Discussion Club?

The needs of our time require that every Ukrainian boy and girl know that they are Ukrainians, Catholics. They should, therefore, procure for themselves a treasure of knowledge, concerning their religion and nationality. Not a poor and meager knowledge, but one that would have solidity and richness. An effective medium for gaining this needed knowledge is the use of and participation in discussion clubs.

The Discussion Club offers all members an opportunity to obtain useful knowledge of the subject studied, without very great expenditure of time.

To organize a Discussion Club is a very simple matter. All you have to do is to make the discussion a part of your regular meetings. After the meeting the president (or parish priest) delivers or reads a discourse, after which a discussion on the same subject follows. In order to promote freer expression from all members and to make such discussions easier to attend, it is advisable to have two or more discussion clubs in every UCY Club, especially where the UCY has a large membership or covers a large region.

The leader of the club is either the parish priest or anyone of the group. He directs the discussion. He should use to advantage the outline of suggestions and questions in conducting the discussion. Every member should be given an opportunity to take part, and his or her opinion should be considered and respected. If the leader is called upon to render the decision which he is unprepared to make, he should say so frankly and endeavor to obtain a decision from the parish priest by the next meeting.

The individuals themselves in such a Club should realize that success depends largely upon the responsiveness of each member. Every member should obtain a textbook adopted, as it supplies accurate information for discussion. Each one should read and prepare to discuss each lesson. All should feel personally responsible to attend each meeting; one gets returns proportionally to his personal effort and participation.

It is, therefore, a great advantage to have such a Discussion Club in every UCY local in Canada. The material for study and discussion will be supplied in the "YOUTH" for every month, and this, for the time being, may be used as a textbook for studying. Here you will always find two treatieses — one of religious, the other of national character.

So watch for the heading: THE UCY DISCUSSION TABLE.

Св. Йосафат -- а Ми

Вибирався молодий чоловік у дорогу до другого краю. Йому було спішно, бо на успішності цеї подорожі залежало його будуче щастя або нещастя. Та доки знаходився він у своїм краю, в знаних околицях нічого не журило його, та незабаром ціле окруження стало для нього чуже, непевне. Він не знав дальшої дороги й це значно застановило його. Бо хоч було йому дуже спішно, то заразом побоювався він, щоб не зблудити з дороги й не зайти на манівці. А вже коли прийшлось переходити ріку, то він ніяк не відважився це сам робити, бо не знав її глибини. Та нащастя надійшов старший чоловік (видно тамошній) та без жадної застанови пустився в ріку стаючи на камінї, що де-не-де показувалися понад воду. Побачив подорожний, що цей чоловік добре мусить бути обзнайомлений з тою околицею й тому без вагання пішов уже вслід за ним.

Життя кожної людини є також мандрівкою до другої, щасливішої країни, куди ми всі прямуємо. Але ця дорога для кожного є непевна. Можна дуже легко зійти на манівці або стратити рівновагу й потонути в глибині пристрастей. Чоловікові треба провідника, треба такої особи, що вже перейшла цю дорогу життя і знає всі її скрути й прозалини та могла б і нам вказати куди та як маємо йти, щоб щасливо і без припадків дійти до цілі. Особливо в молодечім віці, коли то людина стає неначе на границі непевної, але змінної своєї будуччини конче треба когось, щоб вказував дорогу . . .

До цього найкраще служать приклади святих. Вони ж перебули вже мандрівку життя й дійшли до щасливої мети. А найкраще вже зрозуміє нас таки той, що вийшов з того самого народу, що ми, що мріяв про ті самі ідеали, що ми, що пережив ті самі труднощі, що ми . . .

А такого Провідника вказує нам наша св. Церква, що память його смерти святкуємо якраз цього місяця. Цим нашим рідним українським Провідником є св. священомученик Йосафат. Тому добре буде нам молодим вглянутися в його юнацькі літа, щоб по його взору й ми могли ща-

сливо діпняти нашої мети.

Побожні родичі задумуючи запевнити будучність свого сина, віддали молодого Йосафата на вищу науку до міста Вильна. А це місто було тоді столицею Литви й заразом зборищем всяких сект і єресей, що напливали сюди з західньої Европи. Йосафат маючи тут більше волі як удома під опікою родичів, був виставлений на многі й різнородні покуси. Будучи в склепі свого кревняка, мусів він мати зносини з людьми всякого роду; нераз відбивалися в його вуха спори релігійні та обчернення католицької Церкви зо сторони єретиків. Небезпеченство зійти з правої дороги для недосвідченого молодця було велике. А додаймо тут приклади бридкої розпусти, що в ній любувалася молодь тогочасної Литви а зрозуміємо, що треба було вищої сили, щоб утриматися на дорозі правди й чистоти.

І нам приходиться нераз покидати рідний дім та бачне око батька-матери, а йти далеко в місто переповнене зіпсуттям й різними приманами. Тому добре буде приглянутися нашому провідникові як він поступає в подібних обставинах.

Його співтовариш, пізніший о. Г. Хмельницький, ЧСВВ., таке дав засвідчення про ці перші роки життя св. Йосафата в Вильні: "Знаю з власного спостереження, що Йосафат був юнак найкращого життя й поводження, дбайливий про зріст у чеснотах, що тікав від товариства людей легких, бездільних і свавільного життя. Схизму мав у найбільшій ненависті. Приставав з ученими й чесними католиками..." Тому завдяки такій надзвичайній обережності й відокреленню він навіть серед неморального оточення заховав чистоту свого серця ненарушеною й на його молодечу невинність не впала навіть найменша тінь.

Це певне, що заховатися невинним серед розпусного й неморального міста було для св. молодця дуже трудно. Та ще труднішe було для нього прийти до пізнання й любови правдивої Божої Церкви... Бо до нього приходили тоді фальшиві крутійства різних сектантів, що воювали сильно проти української католицької Церкви. Та він серед тої всеї мішанини й темряви шукає світла й поради перед кивотом у церкві, де він часто забігав у вільних хвилинах і предкладав Господу свої трудности та сумніви. Про це він сам оповідає, як подає його життєпис: "Коли люди в Вильні приставали до Схизми, я звернувся до Господа Бога й благав Його, щоб вказав мені дорогу, що нею я повинен іти." І тому не диво, що Йосафат не тільки держався міцно католицької Церкви, але навіть відрікається всього земного щастя та віддається тій св. Церкві на цілковиту Службу й стає Апостолом св. Зєдинення.

Дорога Українська Католицька Молоде! Чи треба нам кращого, певнішого провідника в нашім житті? Чи хто з людей може ліпше зрозуміти наші небезпеки, труднощі та спокуси, як наш український Святий, що сам мусів їх усіх перебороти в дорозі до Батьківщини? Тому в непевних та прикрих хвилинах нашої мандрівки звертаймо наш зір на цей ясний Промінь — на нашого певного Провідника, благаймо в нього рятунку-світла на дальшу дорогу, а будьмо певні, що не заведе він нас на манівці. Бож хто може бути миліший та дорожчий св. Йосафатові, як не той рідний Йому Українській Народ, що за спасення його віддав наш св. Мученик навіть своє молоде життя.

Так до Йосафата всі як один — члени У.К.Ю. — нехай він стане нашим Покровителем і Провідником та запровадить усіх нас щасливо до нашої Батьківщини.

Our Leadership Course

Our course, held in Saskatoon last summer, was one of very great interest to every one involved; it being the first of its kind to be conducted in the Dominion of Canada.

As one of the many students who had the privilege of taking part, I have this to say in its regard: Let these courses take place every year without fail. Why? The answer is obvious to every Ukrainian Catholic individual. It means the promotion of what we cherish most in our lives, that being our Ukrainian Language and Catholic Faith. It instills in our youth profound knowledge and strength to carry out the duties and obligations of true Ukrainian Catholic men and women. This is sufficient reason in its favor.

As every one well knows the world today is lacking painfully in spiritual and material progress. Therefore, let us, the future of the nation, aid others by teaching them that which we ourselves learned in this way placing our Catholic Youth forward. Truthfully we may say the only sure solution is taking enthusiastic part and full interest in our next Leadership Course.

Alice Zenewich,
Regina, Sask.

ВІДНОВЛЮЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ НА ВАШ ЮНАЦЬКИЙ ЧАСОПИС — Тепер добра пора це зробити. — Приєднуйте Юнацтву нових передплатників! Тим поширите Ваш часопис серед молоді.

In Defence of the Ukrainian Nation

THE UKRAINIAN CATHOLIC COUNCIL AND HIS EXCELLENCY BISHOP LADYKA PRESENT NOTE TO HON. J. A. GLEN

The Ukrainian Catholic Church in Canada, which is under the pastoral guidance of its two Bishops, Their Excellencies Bishop Ladyka and Bishop Savaryn, always grieved over the great misery that befell the Ukrainian refuges throughout Europe. From the very moment they learned of letters full of constant and desperate entreats for help from their brothers in Canada, Their Excellencies immediately imposed upon all their faithful the duty to organize all possible help in the form of financial support, clothing and food for these unfortunate people. They also asked their faithful to send affidavits in order to make possible their entry into Canada.

The Bishop's Chancery was very familiar with the needs of the Ukrainian people in Europe for years. It conducted collections to aid the invalids of the Ukrainian Galician Army, Ridna Szkola and now all its efforts are aimed at getting as many as possible of these refugees to Canada. Through parochial organizations it sends parcels of food and clothing and many affidavits to our brother refugees. All this is quite natural, since deeds of charity always were and are the duty mainly of the Catholic Church.

The Ukrainian Catholic Hierarchy in Canada regards this help for our brothers in Europe of such great importance that after establishing the Ukrainian Catholic Council, it immediately founded an Immigration Committee, the objective of which is the greatest possible aid for the Ukrainian refugees.

The Ukr. Cath. Church in Canada is very eager to meliorate the fate of the Ukrainians in Europe. It defended them every time they were maltreated or persecuted. We all remember, for instance, how in March 1946, our Canadian Bishops bravely opposed the tragic move which would result in the destruction and liquidation of the Ukrainian race and its Church in Europe. This solicitude was again proved recently on October 3rd, 1946. On this day His Excellency Bishop Ladyka, accompanied by representatives of the Ukrainian Catholic Council, Mr. W. Wall and Mr. J. Nowosad, President and Secretary, and the Rev. M. Gregorychuk, a representative of the Missionary Union of St. Josaphat, handed to Hon. J. A. Glen, Federal Minister, a note concerning the immigration of Ukrainian refugees to Canada.

It was at first decided to send a delegation to Ottawa, but the Hon. J. A. Glen, who was then returning from Western Canada, showed his willingness to grant this delegation a hearing in Winnipeg. As our readers know, Mr. Glen is Minister of Mines and Resources and head of the Immigration Board in Ottawa and because of this his meeting with our delegation may have far-reaching results.

Mr. Glen received our delegation very readily. He was deeply interested in this matter and promised to do everything possible in order to grant the refugees an entry into Canada. The meeting lasted some forty minutes. His Excellency the Bishop thanked the Minister for his sympathy and benevolence toward the Ukrainian nation and wished him the best possible results in fulfilling his ministerial office.

SUBSCRIPTIONS

given last November are renewable now. Please send your contribution promptly as we cannot afford to send a letter to remind you of it. And while you are at it, why not send a friend's name along with your own?

To Read or Not to Read?

This is a question!
But . . . if you read, you will enjoy reading the

YOUTH

And tell others about it, too!
They will like it!

NOTICE! **The December issue of YOUTH will appear a few days before Christmas!**

Сходини УКЮ

Основою праці кожного відділу УКЮ є його сходини. Треба отже постаратися, щоб у всіх відділах сходини належно відбувалися, бо інакше вони будуть без користи. Програма кожних сходин повинна бути наперед добре обдумана, написана, а час поодиноких точок повинен бути заздалегідь добре обчислений.

Сходини все отвирається молитвою або відспіванням релігійної пісні. Дуже важною річчю є починати збори на час і кінчити на час. По отворенні сходин робиться перевірку неприсутних членів. Це має на ціли привчити членів поважно ставитися до взятого на себе обовязку і точно його виконувати. Провідник відчитує спис членів, а писар записує неприявних. Кожний неприявний член має опісля виправдатися. Три невиправдані неприяви, що слідують одна по другій, є вистачаючою причиною вичеркнути члена з лісти. Спізнення без причини є рівно ж шкідливе та приучує до неточности, чого маємо якчайстаранніше уникати.

По прочитанні звіту з минулих сходин слідує виклад на релігійно-виховну тему. Це може зробити духовний провідник, або запрошений гість. Якщо цих дістати було б неможливе, тоді хтось із членів прочитує відповідний уступ з книжки чи часопису. Тема цього викладу чи читання може бути ріжна: з історії Церкви, з Біблії, з науки Церкви і т. д. Це не повинно тревати довше як пятнадцять мінут. По цім слідує дискусія.

Тепер приступається до полагодження різних біжучих справ. Сюди належить здавання звітів, обговорення і плянування дальшої діяльности, і взагалі все те, що відноситься до даного відділу.

По цій першій частині сходин можна і вказаним є мати веселу розривку. На це найкраще підходять різні забави або гри, спів, музика, наука танків, тощо.

У другій частині сходин знов мається виклад, але тепер на тему національного змісту. Отже говориться про щось з української літератури, штуки, минувшини, про визначних українських діячів, про теперішні справи, що дотикаються цього народу і багато іншого. Добре перепроваджена дискусія тут дуже причиниться до зацікавлення і великої користи.

Можна тут відступити трохи часу на науку, наприклад рідної мови, письма, приготовлення концерту, навчання українських пісень.

Провідник заповідає час і місце слідуючих сходин, роздає працю поодиноким членам і замикає збори молитвою або відповідною піснею.

Повище подана тільки загальна схема сходин. Вкладати зміст у подані рямці це вже належить до провідників відділів. Ця схема не є така, якої всі мусять обовязково придержуватися. Не для всіх вона відповідна, бо всі находяться серед різних обставин.

Можна деякі точки усунути і на їх місце дати інші. Однак треба памятати, що після припису нашого статута сходини УКЮ повинні містити два елементи, релігійний і національний, а попри це й веселий. Сходини мають учити, виховувати й бавити. Отже програма повинна бути цікава, різноманітна, весела. Сходини УКЮ мають бути для учасників найкращими хвилинами тижня.

TEN BEST WAYS TO KILL THE "YOUTH"

1. Don't subscribe, its circulation might increase.
2. Never pay your subscription in advance,—we print it solely on good faith.
3. Don't read it,—you might see things in a Catholic light.
4. Don't appreciate it,—its ideals are as old-fashioned as the Church.
5. Never mention it to any other Catholics,—they might get interested.
6. Never discuss its contents with outsiders,—they might become enlightened.
7. Don't pass it on to others,—nobody else wants to read it.
8. Don't patronize our advertisers,—they advertise for fun.
9. Never tell the Editor what you think of it,—he knows just what you want.
10. Never contribute any material,—the Editor might faint.

U C
PICTURE

Miss Rose Bruchkowsky
Streamstown, Alberta

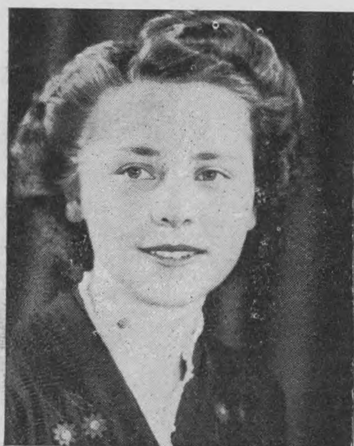
Miss Mary Palchat
Edmonton, Alberta

A group of Calgary UCY members with Rev. S. Kurylo and Rev. N. Drohomiretski, Pastor.

Adeline Kropelnitski o
selling tickets in aid
A fine example

Miss Lilian Powley
Ryley, Alberta

Misses A. Pihowich, L. Koroluk, A. Wa
contesting to win Queen's Hon

CY PARADE

Miss Olga Rurka
Haight, Alberta

Miss Alice Ogrodnick
Haight, Alberta

...ski of Haight, Alberta, ...n aid of local church. ...mple to imitate.

A group of delegates at recent UCY Day at Radway, Alberta.

A. Warawa, E. Chmilar and Ph. Ferbey
Honors for the Mundare District.

Miss Helen Charchuk
Ranfurly, Alberta

PRESENTING LEESHORE, ALBERTA

In the various and extensive fields of the youngsters' activities, their headway sway and evident success, as we hopefully looked forward to it, we find it a pleasure to receive a report, whereby we learn that Mr. John Popik, member of the U. C. Y. of Leeshore, Alta., braved to deliver a speech at Skaro Hall before a large gathering of many parishes. His speech and picture will appear in the next issue.

Accounting for the reason why we wish to publicize this incident, is the fact that Mr. A. Hlynka, who was present at the occasion, with Mr. W. Tomyn, expressed his feelings of surprise at the fact that youngsters are taking such live interest in their organized parochial units, and extended to him his compliments with a view to support him in his undertakings. Some teachers expressed their feelings of surprise to see their co-pal step out with a daring effort to speak and, as an aftermath, they voiced their eagerness to have their own parishes organized into units and evince more activity, which otherwise will remain stale or ineffective.

May God help him on his way to oratorical fame and may others organize to increase the numbers of our young, progressing and ideal youth.

ROUND HILL, ALBERTA

August 10th. The UCY of Round Hill and their pastor, Father Hemay, met at Langbell's Studio in Camrose on Saturday evening, August 10th. After having a group picture taken, a short meeting was called to order by the president, Anton Maslanka. It was moved that a vote of thanks be sent to the UCY Local at Daysland for the most enjoyable "Hike and Picnic" with which they entertained the Round Hill Local one Sunday evening. It was moved and seconded that we have a Social Evening at our National Hall on August 24th to entertain the members of Daysland. At the conclusion of the meeting the members, Father Hemay and a guest, Mr. M. Harmider, retired to the Blue Room Cafe for a luncheon.

August 24th

The UCY of Daysland accepted out invitation for a Social Evening and came to our National Hall. Only members were present. The evening opened with a grand march led by Miss Helen Harmider, president of Daysland, and Antón Maslanka, president of the Round Hill UCY. Following were games and dances for which there were prizes. After an exchange of many pleasant "good-nights" the two locals dispersed for home.

August 30th

The UCY met at the Scabar home in the evening. Joseph Liber was the new member. Every member expressed his pleasure at having Daysland UCY as guests at our Social Evening. They were very keen on having other locals do likewise. Several plans were discussed for the future. Upon the resignation of our secretary, Paul Kalawsky was appointed as successor. The meeting ended with a "Sing-Song." Mrs. Lovie Scabar, Edith and Avis served a delicious lunch.

SOCIAL

НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ ВІДДІЛУ УКЮ З КАЛҐАРІ В ЕДМОНТОНІ

В суботу, 14 вересня, до Едмонтону загостили члени УКЮ з Келґарі. Всі веселі, цікаві, щирі й працьовиті. Найперше загостили до Інституту, де вислухали Службу Божу й оглянули Інститут та познайомилися зі студентами й студентками. Вони заявили охоту мешкати в таких інститутах, бо настрій студентів їх до цього спонукав.

Опісля оглянули місто Едмонтон і всі найкращі місця. Вечером едмонтонський відділ УКЮ зготовив для них несподіванку-прийом, що відбувся в найкращому порядку. Панночки за проводом паннів Пазюк і Паснак приготовили прекрасну перекуску. Гостей привитав Впр. о. Провідник Севастіян Курило, ЧСВВ., і п. Олекса Курило, голова едмонтонського відділу. Відспівали гостям многоліття. Пан Йосиф Кравець, голова каларського відділу, сердечно дякував за таке щире прийняття і запрошував едмонтонців до Калґарі. Господарем вечірка був п. Чехніта і знаменито вивязувався. Вечірок проходив серед співу, забав і приятельського, взаїмного відношення.

В неділю гості УКЮ мали нагоду бути в церкві на празничній відправі й вечером на концерті в Народнім Домі. По концерті велике число молоді з Едмонтону відпровадили гостей до потягу, в якім вони відїхали піднесені на дусі й заохочені до праці назад до Калґарі.

WHIRL

ОТВОРЕННЯ ІНСТИТУТУ СВ. ВАСИЛІЯ В ЕДМОНТОНІ

Дня 6-го жовтня Їх Ексцеленція Кир Василій Ладика, ЧСВВ., поблагословили й отворили Інститут св. Василія в Едмонтоні. Архієрейська Служба Божа відправилася на площі коло Інституту при співучасти ОО. Василіян і великого числа вірних, особливо з Едмонтону й поближчих околиць.

Прекрасну проповідь виголосили Преосвященний Ладика. В ній ґратулювали албертійським українцям за таку гарну співпрацю й заохочували до жертви всіх, щоб скоро виплатити довг. Говорив також Всч. о. Форен, парох церкви св. Антонія, пан В. Середа, о. Химій, ЧСВВ., від парохії св. Йосафата, п. І. Боцюрків і о. С. Курило, ЧСВВ., директор Інститутів. Майстром церемоній був п. Орест Демків.

Після промов була збірка. Учасники гарно пописалися і 14 членів пристало до клюбу сотників. По цім слідував обід і оглядання Інституту. О годині 5-ій у церкві коло Інституту оо. Діонізій і Лаврентій Джіґолик і о. Курило відправили соборний молебень до Христового Серця. Проповідь мав о. Курило. Потім був чай в Інституті.

Виховавчі Інститути — це будучність Українського Католицького Юнацтва. Надіємося, що всі відділи УКЮ будуть старатися зробити бодай одне підприємство, або підуть в часі свят колядувати, щоб помогти в скорім часі виплатити довг.

Ми повинні всі тішитися і бути горді з того, що вже маємо два Виховавчі Інститути для нашої стдіюючої молоді в Алберті. Але всі ми повинні також журитися їхнім забезпеченням і будучністю.

Цікаво котрий відділ перший відгукнеться на нашу просьбу!

о. Севастіян Курило, ЧСВВ.,
Провідник.

Ukrainians Hold Day of Prayer for Persecuted Brethren at Holy Eucharist Church

"Accept, Blessed Virgin, this crown,
Be glorified. Oh Mary, among Thy children."

With the words of this lovely Ukrainian hymn, a jewelled crown was placed on the statue of the Blessed Virgin. Thus, in a thrillingly beautiful pageant, amidst a thousand flickering lights, the Ukrainian Catholics of Toronto climaxed the Day of Prayer to the Protectoress of the Ukraine, asking Her to comfort their persecuted brethren under ruthless dictatorship.

Sunday, September 8th, the Day of Prayer began with High Mass at the Holy Eucharist Church, celebrated by Rev. Father B. Dzurman, assisted by two Rev. Deacons from Grimsby, Ont. Very Rev. N. Kohut, O.S.B.M., preached the sermon.

At the large banquet which followed, Mr. Michael Kapusta spoke of his personal experiences among our displaced persons in Europe. Another very much welcomed guest was Mrs. Stephaniuk, one of the first of the displaced persons to arrive in Canada. Father M. Horoshko also spoke, while Father N. Kohut acted as Master of Ceremonies. The young people enjoyed the hour of dancing before the evening devotions began.

The evening devotions to the Blessed Virgin were conducted by Rt. Rev. Msgr. P. Kamenecki, Rev. A. Roborecki and Rev. M. Ziac. In his sermon that evening, Rev. Captain M. Horoshko, overseas chaplain for our boys, asked the people, that since they were unable to help their suffering fellowmen materially, to pray to the Blessed Virgin, beseeching Her aid in this their present trial. Father Roborecki read aloud a special prayer to Our Lady.

The coronation ceremonies were carried out by Misses Sophie Jopko, Stella Chowan and Nadia Tomashewski.

The Day of Prayer ended with the hymn of prayer for the Ukraine:

"Oh Lord, hear our petition:
Ill-fate has ravaged our land;
In unity lies the strength of a nation,
Lord, may unity on us descend."

Betty Prusky.

Provincial Executive of UCY of Ontario Honors Miss H. Koziski

Do you like a bit of entertaining now and then? We certainly do. On September 2nd, the Ontario Provincial Executive of the UCY held its first social event in the hall of the Church of Our Lady of Perpetual Help. It was indeed a singular occasion because the Toronto Youth was fortunate enough to have as their guest of honour, Miss Helen Koziski. We are sure you have heard of our former C.W.A.C. Sergeant. Miss Koziski was the first Ukrainian girl to arrive with the 1st contingent of C.W.A.C's at the beginning of the war.

She disclaims any credit for her endeavours in England, but it is a self-evident fact that the results of her work deserve heartfelt praise and gratitude. It was this gratitude which prompted the Provincial Executive to invite the UCY of Toronto to honour Miss Koziski.

Miss Titiana Diachinsky was our capable "Madame Chairman" for the evening. Among the distinguished guests were Rev. Msgr. Kamenecki, Rev. M. Horoshko, Rev.

(Continued on page 16)

За Свої Права

Тому 28 років перший раз по кількасотлітній неволі замаяв жовто-блакитний прапор на ратуші города славного Князя нашого Льва. Своїм шелестінням голосив цей прапор кожному українцеві, що вже здобула собі волю держава славних і великих перпків — Україна.

Та лютий ворог не спав. Відразу повторилася відвічна боротьба зла з добром. Повстали проти себе дві стороні. Одна в імя невільництва несла на дулах своїх гармат насилля, наругу й неволю на слабших, а друга в імя правди й волі, що після справедливости належиться кожному народові. Ті жертвували своє життя, щоб поневолити слабшого, а ці жертвували його, щоб стати паном на своїй землі.

І спалахнув нерівний бій. Україна, слабонька, нізвідки не одержала помочі, а Польща велика і сильна, одержала піддержку від ще сильніших держав.

Геройські оборонці правди мусіли уступати. Уступили, але стрінули з другої сторони другого ненаситного, Червоного Сусіда. Цьому нахабному наїздникові прийшли на поміч хороба й голод і тоді Україна не з охоти, але з насилля мусіла піддатися ворогам.

Самостійність України впала, однак не вмерла. Бо забагато пролялось геройської крови, забагато впало народніх жертв, щоб вона пішла в забуття.

Потім почалась і скінчилася друга світова війна. Укладають тепер мир — мир збудований на кривді, на несправедливості. Укладають мир, що до миру не веде, бо правдою торгує. Укладають мир, що відбирає народам свободу і незалежність, а другим позволяє на безкарне нищення або вивоження міліонів людей з їхніх прадідних земель. Слабим народам заперечують права, що їм зовсім природно належуться, а сильним позволяють на такі річи, що ті не повинні навіть домагатися, якщо руководяться справедливістю. І так віддали наш нарід на поталу його найстрашнішому ворогові по першій і по другій війні, не думаючи навіть, що це кривда, що це топтання тих засад, що за них вели такі страшні війни. І виглядає, що доки не уложать такого миру, що був би справедливий для кожного народу, то трівкого миру не буде. Бо **український нарід не менше як ті, що проти всякого права віддають його під ярмо ворога, має повне право до свободи й незалежности.**

Цей український нарід, що в давнині стільки разів врятував цілу Европу від неволі монґолів, що боронив захід від дикого сходу, тепер у відплату дістає концентраційні табори, сибірські та киргіські степи, неволю, смерть.

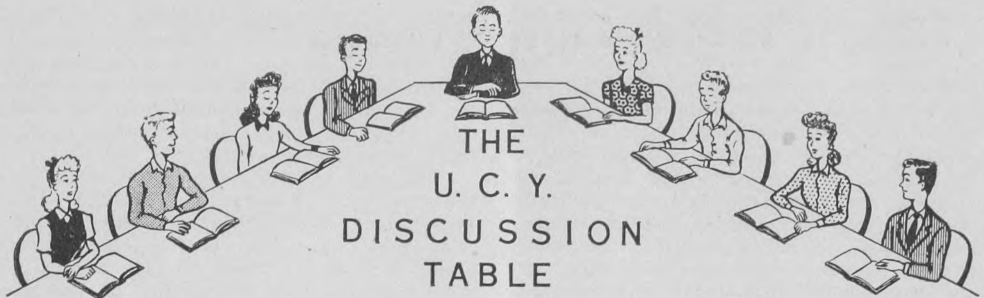
Хоч страшна є доля наших братів, ми однак не тратьмо надії. Вірмо сильно, що прийде час, коли і в наше віконце засяє сонце, коли ці терпіння скінчуться, коли настане краща доля. Вірмо, що колись знов настане Листопад, в якім знов буде повівати по всій Україні жовто-блакитний прапор, що його скинути вже ніхто не відважиться.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Панство молоді — Петро і Наталка Воробець. Пані молода походить з родини Кузик з Іннісфрі, Алберта, і була в заряді УКЮ Алберти. Пан молодий це бувший голова УКЮ Канади.

Бажаємо їм якнайщасливішого життя.

Ukrainian Literature

TREATISE I.

First Traces of Literature in Ukraine

Very little can be said about the Ukrainian nation in the era of it's formation. Nevertheless there are many indications that this nation developed an important culture even before the adoption of Christianity in the ninth century. The primitive way of living, which likely aimed more at the security of the future, gave very little, if any, chance to think of written literature. The pre-Christian era in this nation's existence was chiefly devoted to the setting up of powerful national organization, whose objective was to tend to the further development of material strength.

The primitive nomadic mode of life could not satisfy this people. They longed for a peaceful and settled life. Doing so they were enabled to devote more of their time to work which affected wider regions.

Judging by the facts that this nation knew a great deal about the outer world and traded with far-off settlements, one can but come to the conclusion that it must have possessed some knowledge of geography, writing, calculation. Otherwise how could they maintain such large scale relations with countries as Greece, Bagdad or those beyond the Caspian Sea? It is also certain that Christianity was gradually spreading in Ukraine prior to it's official adoption. It is hard to believe that this could take place without the aid of books or writing. What figures or alphabet were then used is difficult to determine.

Following the official adoption of Christianity it was but natural that a struggle between the two ideologies should break out. Because of the overwhelming victory of Christian ideals, most of the pagan styles, and very probably, the form of writing perished. The earliest historical documents contain indications that even during the pre-Christian era the life of these people teemed with songs, proverbs, music, various national customs and arts. Songs and the like were evidently not written down, but were passed on to generations by oral tradition.

The songs and poetry thus handed over show the great talent, imagination and symbolize the love of freedom and democracy of the authors. Through them came to us most of the echos of the pre-Christian culture of Ukraine. Many of the songs, a thousand and more years old, can be heard even now. They tell us how the people then living greeted the coming of Spring, harvests, weddings, burial and many other occasions. They give us in detail the mode of life of peasants and the noble classes. A large portion of them deal with journeys of brave warriors, who crossed vast areas and deep seas. They paint sad pictures of the lonely merchant in the wide steppes and the grief of the oxen, as they watch him pass away.

They all contain beautiful poetry, similes and are not second to modern songs. We can but admire them. They contain so much charm and richness of thought that they almost force us to bow and pay tribute to the nation having the honor to confess these to be its works.

Question for Discussion.

In what form do we find the earliest traces of literature in Ukraine? When do they appear? What saved them from oblivion? Of what value are those songs to us? What do they sing of?

The Holy Mass

TREATISE I

Since man is expected to live for the greater glory of God, it seems plain that a divinely instituted form of worship, whereby the Creator may be truly and even infinitely honored, is needed. It is equally important that there be one grand sacrifice, by means of which all could worship Him alike. If the Old Law had only types of great realities which the New Dispensation would have, it must be clear that the Christian religion would have: a perfect form of worship, a divinely instituted priesthood and an altar of sacrifice in every church.

When we read in the Old Testament of the careful and detailed directions which Jehovah Himself gave concerning the mode

of worship, then His divine Son could not do otherwise than institute a perfect form of worship for the perfect religion He founded, since He sought only His Father's glory. Therefore since in the Old Law there was a divinely appointed form of public worship, having the character of sacrifice, in the New Dispensation it would certainly be sacrifice, but possessing a value infinitely superior. The true worship of God demands the expression of man's complete dependence on God and God's absolute rulership over him. Such were the bloody and unbloody sacrifices of the Old Law. Such was also Christ's bloody sacrifice on Calvary, and of His unbloody sacrifice at the Last Supper, when He began His priesthood and which He would perpetuate through His representatives.

The prophet Malachy distinctly states that the people would one day have a great sacrifice, a clear oblation. And when David, peering through ten centuries of the future, saw Christ in the act of offering Himself to the Heavenly Father under the form of bread and wine, he called Him "a priest," "a priest forever," because He was instituting the grand, solemn infinite form of sacrifice for the Church, with which He would be "all days." As Jesus would teach baptize, forgive sins through His Apostles and their successors, so through their agency would He continue His priesthood. "Do ye this in commemoration of Me" well conveys the delegation, since to honor, worship and glorify God must be the first consideration of the Church, so must it be the principal function of those who are to carry on Christ's work. Priest, altar, sacrifice, are inseparable from true religion; they are essential for the proper worship of God. Hence the Apostles "ordained priests in every city." By such ordination we have priests today who "do in commemoration of Him" what Christ Himself did at the Last Supper and are the "dispensers of the mysteries of God."

The repetition of the sacrifice of the Last Supper is called the "Holy Sacrifice of the Mass," for which we have an altar and on which every day Jesus, through the priest, exercises His own eternal priesthood. In this act especially does the priest represent Jesus Christ. The very garments with which he is robed indicate how his personality is lost for the moment and Jesus represented.

How can people fail to see that it was necessary for the religion of Christ to have a form of worship of God, alike perfect and divinely instituted! And how can they fail to see that the Mass must be this, since it is the historical form of Christianity's worship. The catacombs, in which the first Christians worshipped, bear every trace of the early Christian altar and Mass. Carlyle, a Protestant, writes: "The Mass is the most genuine relic of religious belief now left to us." The non-Catholic, present at Mass in a Catholic church, sees only the ceremonies, or the dress in which the form of worship is clothed. You are aquainted with the reality behind those accidents; but is your conduct in keeping with your belief?

The singing of hymns and listening to a preacher do not constitute worship in its true sense. Such a service does not differ from many a public hall celebrations in honor of a man. True worship implies an acknowledgment of dependence on the part of the worshippers. Worship worthy of God requires a God as both the priest and victim. Infinite, and therefore wholly adequate, worship of God takes place daily in your parish church; and what accusation does your conscience make against you who never attend the same unless you must?

Questions for Discussion

How much does God deserve to be honored? Can an individual or all men and angels, of themselves, worship Him infinitely? Did Christ provide a way of worshipping God as much as He deserves to be honored? What do we call this form of worship? Which prophets of old refer to it? What do they say? Where did the early Christians in Rome attend Mass? Of what do Protestant services chiefly consist? Why should you inwardly be attracted to the Mass even if you were not urged to attend?

Going My Way?

(Continued from page 3)

damentally, and can always ask when in doubt. You don't need it written out. You'll always remember it. Conscience, at least the Catholic conscience, is like that. If you want to hear "Yes" when God Himself says "No", there is something radically wrong and you should see a priest or a doctor, somebody, quick. You don't want to face facts—the facts of God's Revelation as well as the facts of life—then escape from reality.

Here are the facts. God made you and He made your girl. You are both good, not all good, but good, invested with dignity, personality, a capacity for decent and honest love. There are certain modest, manly, ladylike ways of showing affection. Everyone knows them. You don't have to ask me that. The attraction God places between you is good. If things are planned out as He planned them, you two could be—and this is literal, not funny—as two angels. But somewhere in the Garden of Eden, Adam and Eve found a monkey wrench and threw it into God's beautiful work. That's why you have these ticklish problems.

Anyone, boy or girl, can give into temp-

A White Courtship---The Ideal of Youth

The Automobile, a Vehicle of Spiritual Destruction

For reasons that need not to be discussed here, perhaps nowhere so much so as by the automobile are loving couples decoyed into gross improprieties and lascivious liberties with one another. It may safely be asserted, that if a couple rises above this danger and practices unswerving self-control against every lure of transgressions offered them by and through the automobile, their company keeping is high and pure throughout: "A spectacle to the world and to angels and to men" (I Cor. iv. 9).

Sad statistics report that in the whole of North America over thirty thousand people are killed outright, and about a million persons are more or less seriously injured each year through the automobile. Staggering as these figures are, the havoc they indicate is nothing when compared with the infinitely more deplorable ravages of a moral character consummated by the automobile every year in our country. Alas, we have every reason to fear that in our nation, which uses more automobiles than all other nations put together, many more than thirty thousand souls a year lose their innocence and grace, and die spiritually and morally, possibly forever, while countless others comprise themselves in a greater degree, in detriment of their prior high ideals and lofty sentiments, through the unguarded and the frivolous use of the automobile.

The best way to avoid such dire results in a given case is the precaution of having reliable chaperonage on every automobile tour that because of its durations or other possibly seductive circumstances is or threatens to be a moral menace.

The Deadly Moral Effects of Alcoholic Beverages

Next to the automobile the most formidable factor of immorality in courtship is the use of intoxicating liquors. There was a strong foundation both in psychology and experience that induced the ancient pagans in their wild orgies to associate the cult of Bacchus with that of Venus, as the one almost invariably brings on and very much fosters the other. The first serious mutual transgression of lovers against Christian decency is in most cases directly or indirectly reducible to indulgence in alcoholic beverages, which are known to stimulate evil desires in the same proportion, in which they befog the mind in its appraisal of the beauty of virtue and the hideousness of vice, and weaken the will's attachment to what is creditable and its repugnance to what is ignominious. The wisest procedure to avoid the vile dissipation and foul debauchery that seems to follow in the wake of a free indulgence in spiritous drinks . . . there are no words in the language capable of expressing all the woe that can be and often is caused to young couples sooner or later by this indulgence — is for both parties to refrain religiously, if not from every moderate, at least from every immoderate use of intoxicating beverages. There are not many better ways than this to render their forthcoming marriage happy.

What About Kisses in Courtship?

According to the teaching of theologians modest and moderate demonstrations and exchanges of affection, esteem and love on the part of lovers are of themselves not sinful. Among these legitimate tokens of love is included the modest kiss.

A modest kiss is inspired and accompanied by a feeling of genuine reverence, tender devotion, and respectful attachments. It is and remains completely foreign to any quest or enjoyment of a sexual adventure or a lustful sensation of any kind. Such is the kiss, for instance, a dutiful son gives his mother whom he venerates with all his heart, or a fond brother gives his sister of whose virtue he is supremely proud. If a lover kisses his beloved in the same manner, no sin or approach to sin may be feared.

Yet, as human nature is actually constituted, particularly in reference to sex life and the urge of procreation, what is sinless and honorable between devoted and ardent lovers, if it is not conscientiously guarded and duly controlled, easily and swiftly passes over to what is sinful and dishonorable. Owing to the intimacy of its nature, this is especially true of a kiss between persons who are in love with one another. It clamors for a repetition and a continuous increase in its frequency as well as of its ardor. When this clamor is not ignored, the end is often disastrous and fatal, usually much more for the girl than for the man.

A virtuous and sensible girl, therefore, from her instinct of modesty and her practical knowledge of the psychology of love, is never easy and promiscuous in giving and receiving kisses. She is minded to reserve all her kisses for the man God designed to be her husband some day. In fact, she demurs kissing even her lover before she is

---

tations, sacrifice the treasure of youth, holy chastity. It takes real courage, a man, a girl, the Blessed Virgin and God to keep chaste. If you don't want to be different, that's not my fault. There you have it. Come around for the rest. God bless you. And — take it easy!

engaged to be married to him.

In the period of engagement, while she appreciates and reciprocates a modest welcome or a goodby kiss, she fights shy, for the sake of her virtue, peace of mind, and general personal well-being, of much and fervent kissing between herself and her prospective husband. She never wants to be guilty of and bound to confess passionate or lustful kisses, which are declared by theologians to be a twofoid mortal sin, since they violate not only purity, but also the virtue of charity, because of the grievous scandal they involve.

It is fatuous beyond words for a momentary emotional gratification of a shady and disreputable character to become an enemy of God and to forfeit His grace and love and the right to heaven; to invite self-detestation and remorse of conscience; to incur perhaps, the loss of respect of the very lover whom the kiss was planned to gratify; and to expose oneself to the danger of ruining the courtship entirely, or of bringing on much worse evils.

The best way for God-loving fiances to insure unto themselves the prospect of a sacred, entrancing, and permanent mutual love in marriage is to abstain carefully from all questionable, harmful, and rueful love before marriage.

Provincial Executive of UCY of Ontario Honors Miss H. Koziski

(Continued from page 11)

M. Ziac, Rev. B. Dzurman and Dr. M. Kapusta. In his short speech, Dr. Kapusta told us of the wonderful "morale-boosting" Miss Koziski did in England by her weekly visits to the Ukrainian wounded soldiers.

Mrs. Kraus extended every best wish to the guest of honour on behalf of the Ukrainian Catholic Women's League.

Father Horoshko graphically portrayed the horrors of the blitz which did not hinder Miss Koziski from obtaining a building for the Ukrainian Canadian Canteen, and mostly through her efforts was the Canteen such a tremendous success with the boys. It was a bit of home with "borsht, perohy and holubchi", Ukrainian folk songs and dances and most important — Mass on Sundays.

Miss Koziski in her quiet, humble fashion held the interest of all as she told of some of her experiences at the London Canteen. It was indeed heartwarming to hear of her intense interest in the suffering wounded Ukrainian boys — and it was amusing to hear how on Saturday nights she taught our boys to make "perohy."

Msgr. Kamenecki sincerely thanked Miss Koziski for her visit and Miss Muriel Prystupa presented our guest of honour with a bouquet of lovely flowers. The delicious lunch, enjoyed by all, was prepared by the girls of the Youth Club of Our Lady of Perpetual Help. The evening ended with a happy sing-song of Ukrainian folk tunes and dancing.

The UCY of Toronto are thankful for your visit, Miss Koziski, and we are proud to have made the acquaintance of a young girl who spared no sacrifice or labor to make our boys comfortable and happy at a time when such comfort and aid were so greatly needed.

Lillian Dzurman,
Press Committee.
Provincial Executive. (Ont.).

LAUGH AND BE MERRY

Diner: Two eggs, please. Don't fry them a second after the white is cooked. Don't turn them over. Not too much fat. Just a small pinch of salt on each; no pepper. Well, what are you waiting for?

Waiter: The hen's name is Betty. Is that all right, sir?

Maid: "I'm sorry, but she said to tell you that she is not in."

Caller: "Oh, that's all right; just tell her that I'm glad I didn't come."

Considerate teacher, to pupil: "It gives me great pleasure to put 90 on your report card; you have done well."

Inconsiderate pupil, to teacher: "That's swell; why not put 100 on it and get a real thrill?"

Mike: "So you've bought a saxaphone?"

Ike: "Nope. Borrowed it from the guy next door."

Mike: "But can you play it?"

Ike: "Neither can he while I've got it."

THE GREATEST AND MOST DISCOURAGING HANDICAP OF UKRAINIAN CATHOLIC EDITORS IS THE LACK OF INTEREST AND SUPPORT ON THE PART OF THE UKRAINIAN CATHOLIC READING PUBLIC.

The Gift That Will Last Twelve Months

Your friends and relatives will like the YOUTH. It is interesting, fresh, the kind of magazine boys and girls, young and old, enjoy.

Save time, trouble and money. When making up your Christmas list, do not forget that the YOUTH will please many of the friends you wish to remember. It is a sensible and inexpensive gift.

Send us the names and addresses, with one dollar for each subscription. We shall send the Christmas number, with a greeting card bearing your name, in time to reach your friends before Christmas.

YOUTH
8317-105 St.
EDMONTON, ALBERTA.

Enclosed find $................ Please send the YOUTH every month to the addresses given below. With the Christmas number, please enclose a greeting card bearing my name.

Name ....

Address ....

Name ....

Address ....

Name ....

Address ....

Sent by ....

Address ....

Mr. Jos. Walewsky
10813 - 111 Ave.
City.

A PROUD BOY!

CAN YOU BE THAT *Proud* ?

You Can If You Renew Your Subscription On Time And Get At Least ONE New Subscriber!

CANADA

1 CENT 1